

¿Per què les Acadèmies de llengua estrangera es veuen cada curs més repletes de gent, mentre es veuen poc concorregudes les classes de català?

Heus ací una pregunta feta recentment des de les pàgines d'aquest Setmanari, a qualsevol lector que, sense "florituras" ni passió, parlant concretament i amb serenitat, pugui contestar-la a qui l'ha formulada amb tota la bona fe del món, partint únicament de la base d'unes simples mànigues de camisa.

Ja se'ns va dir que en el nostre país tan pràctic i aprofitat de temps, no és d'estranyar que les classes de català es vegin tan poc concorregudes. **Com tan poc ho serien les de castellà**, no en tingueu pas cap dubte. I no repliqueu dient que aquest ja s'ensenya a l'escola; això reforçaria les meves raons. La majoria diu i creu que ja n'hi ha prou per anar tirant amb el que saben de les "nostres dues llengües"... I amb la mateixa finalitat busquen noves fites en l'idioma que en les circumstàncies actuals els sembla de més profit comercial.

Perquè no em negareu que la gran majoria, el coneixement que tenim de les "nostres dues llengües", dista molt d'ésser el que realment hauria d'ésser. En tenim un coneixement força rudimentari. I jo voldria que les Acadèmies de llengua estrangera es veiessin constantment superades i amb més d'èxit—com també les classes de català, naturalment!—, i no que als assistents els induís la sola intenció de sortir del pas i poder assolir una ocupació en un lloc turístic o traduir més o menys acadèmicament una contesta referent al negoci.

Sobre això farem esment d'un problema incontrovertible: **el català a l'escola**, solució que evitaria l'abnegat i lloable esforç dels qui avui es preocupen i porten a cap aquestes magnífiques classes tan poc concorregudes. I que reportaria—podem estar-ne ben segurs—, una gran millora de perfecció i coneixement de les "nostres dues llengües", evitant el doble esforç que suposa pels nostres infants—problema viscut per nosaltres mateixos—, que en l'ensenyament primari les nocions inicials siguin fetes en una llengua diferent a la que en tots moments i circumstàncies usem i tenim a la mà.

Cal també tenir present—i ben present, tanmateix!—, les circumstàncies. Recordem que abans de l'any 1939, la gent aprenia el català llegint diaris, revistes i publicacions fetes totes en la nostra llengua. Amb estadístiques ben fidedignes que tenim a l'abast, podem assegurar que, en un moment determinat, de cada **vuit** publicacions fetes en castellà, se n'editaven **nou** en català.

No vull expressar el més lleu pessimisme. Ben al contrari. Diré que, a la nostra ciutat, a d'altres centres docents es donen classes de català. Que prou hem vist com han resultat d'inútils fins avui—i repetidament ha succeït en el decurs de la Història—, les investides contra la nostra llengua. Després hi ha el fet tan incongruent, si el comparem amb el que passa aquí, de que actualment en importantíssimes Universitats, estrangeres existeixen càtedres de català. En fi, que un guardó d'importància tan excepcional, com el de la millor revista infantil europea, fos concedit ja fa temps (no fa més, però, de tres o quatre anys), a "Cavall Fort", notícia de la qual ens assabentàrem per la premsa forana, ja que la d'aquí no en féu el més petit esment...

Creç que amb tot això pot donar-se per ben contestada la pregunta que encapçala aquestes rutilles. Però ara m'adono que, amb tant d'"enraonar", puc haver-me "subido a las ramas", puc haver pecat de pompositat

i d'ansies d'erigir-me en paladí de quelcom que tots sabem, pensem, sentim, i, des de sempre, estimem, segons afirma el preguntaire. I per allunyar tota reminiscència de retòrica i pompositat, permeteu-me que finalitzi parlant de **pets**, cosa que es veu que a C. R. agrada més. El contrast produït pels exabruptes de la seva primera lletra, amb la ponderació i cert equilibri de la segona, en la qual ho supedita tot i converteix en cavall de batalla la pregunta: "**¿Por qué las clases de catalán se ven tan poco concurridas?**", mostra ben clarament que aquesta vegada sí que C. R. ha fet el **pet** i després ha volgut estrènyer les vores.

Joan Aubert i Nadal

Sr. Director de "La Garrotxa".

Muy señor mío:

Aprovecho la ocasión de dirigirme a Vd. para saludarle atentamente y notificarle los motivos de dirigirme a Vd. y adjuntarle junto la carta el recorte de prensa del "Diario de Barcelona" del día 10 de junio del presente año, artículo firmado por Ibero. con el título de "Juan Carcellé: Cinco veces en Moscú".

Como puede comprobarse al leer el artículo, está dedicado a Juan Carcellé, un gran personaje del espectáculo en España, hombre nacido en Olot, de cuyo nacimiento ha tenido siempre en gran honra destacar con orgullo.

Como amigo, que soy, de él, creo sería interesante la publicación en este Semanario del citado artículo para la divulgación más, si cabe, entre nuestros ciudadanos de un gran hombre de empresa nacido en Olot.

Le saluda su affmo. s.s.

UN OLOTENSE

Uno de los catalanes más notorios de Madrid o, por lo menos, el que lo es desde hace más tiempo, es el olotense don Juan Martínez Carcellé, a quien por decreto del Ministerio de Trabajo, que publicó el "Boletín Oficial del Estado", se ha concedido la medalla al Mérito en el Trabajo, en su categoría de plata y con ramas de roble. Carcellé es un veterano y prestigioso promotor de espectáculos de teatro, circo y variedades, afincado desde hace muchos años en la Capital de España y viajero infatigable, siempre para la búsqueda de números sensacionales e inéditos.

El apellido Carcellé es característico de la región catalana, en la que existen también Carsellé y Escarsellé, con el significado de "guardià de la presó". En cambio el apellido Carceller es aragonés, sobre todo de la provincia de Teruel, de la que era oriundo el ex ministro y financiero don Demetrio Carceller, fallecido hace bastantes años, que nació en Tarrasa, donde su padre era bedel de la Escuela de Ingenieros, en la que su hijo cursó la carrera con extraordinaria brillantez.

El esforzado e inteligente empresario de Olot es quizás el único español de su profesión que ha estado nada menos que cinco veces en Moscú, siempre para ver espectáculos y a grandes figuras, a fin de tratar de presentarlos en España. Recientemente efectuó Carceller su quinta visita a la capital de la URSS, ultimando detalles para la presentación en España del mundialmente famoso Circo de Moscú, cuyas gestiones se han coronado con éxito rotundo, pudiéndose anunciar que dentro del año actual hará su presentación en España el circo moscovita, que al parecer actuará en Barcelona, en el mes de septiembre.

Carcellé es un hombre extraordinario, tan inteligente como laborioso y cordial, que pregona con orgullo su oriundez catalana y hace pleno honor a la misma. Teniendo su base de operaciones artísticas en Madrid, ha